

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Lykke-Peer

Citation: Andersen, H. C.: "Lykke-Peer", i Andersen, H. C.: *Lykke-Peer*, udg. af Erik Dal , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2001, s. 13. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersenhc08val-shoot-idm140670346426320/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Lykke-Peer

En Dag kom han igjen ned i Porten; der var ingen Gudfader, som kunde forlokke ham til at gjøre Kjøretour, men der var andre Tillokkelsen; tre, fire smaa Gadedrenge lae og rodede i Rendestenen for at finde, Hvad der kunde være tabt eller havde gjort sig; tidt havde de fundet en Knap eller en Kobbermynt, men tidt havde de ogsaa skaaret sig der paa et Flaskskaar eller stukket sig paa en Knappenaal, det var just nu Tilfældet. *Peer* maatte være med, og lige idet han tog ned i Rendestenen, fandt han en Sølvmynt.

En anden Dag lae han igjen og rodede med de andre Drenge; de fik kun snavsede Fiagre, han fandt en Guldring og fremviste, med straalende Øine, sit lykkelige Fund, saa dængede de Andre ham til og kaldte ham »*Lykke-Peer*»; han skulde ikke have Lov til at være med hvor de Andre rodede.

Der var bag Grossererens Gaard en sid Grund, den skulde fyldes og blive Byggeplads; derhen blev kjørt Gruus og Feieskarn; hele Dynger lae der; Gudfader kjørte det, men *Peer* maatte jo ikke kjøre med ham. Gadedrengene rodede i Dyngerne, rodede med en Pind og med den bare Haand; altid fandtes Et og Andet, som syntes værd at tage op.

Her kom lille *Peer*.

De saae ham og raabte: »*Lykke-Peer*, skrup af!» og da han dog kom nærmere, kyiede de et Par Jordklumper paa ham; en af disse slog mod hans Træsko og smuldrede istykker; der trillede noget Blødt ud; *Peer* tog det op, det var et lille Ravhjerte. Han løb hjem med det; de Andre mærkede ikke, at selv idet de dængede ham, var han et Lykkens Barn.

Sølvskillingen, han havde fundet, blev lagt i hans Sparebøsse; Ringen og Ravhjertet fremvistes nede hos Grossererens Frue, thi Moder vilde vide, om det var fundne Sager, »der burde meldes for Politiet».

Hvor straaede Grossererfruens Øine ved at see Ringen, den var jo hendes egen Forlovelsesring, den, hun havde tabt for tre Aar siden; saa længe havde den ligget i Rendestenen.

Peer fik god Hitteløn, den raslede i hans Sparebøsse; Ravhjertet var en ringe Ting, sagde Fruen, det kunde *Peer* gjerne beholde.